

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5263/2020
10.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Душан Златковић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије, Филијале Лесковац, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 4592/19 од 14.05.2020. године, у седници одржаној 10.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 4592/19 од 14.05.2020. године, тако што се жалба тужене **ОДБИЈА**, као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Лесковцу П 5525/19 од 22.10.2019. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиљи на име трошкова ревизијског поступка плати 12.000,00 динара.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Лесковцу П 5525/19 од 22.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиље и обавезана тужена да уплати у корист тужиље на име мање уплаћених доприноса за период од 12.08.2011. године до 23.11.2011. године надлежном фонду ПИО припадајуће доприносе на износе наведене у пресуди Основног суда у Лесковцу П 3867/14 од 19.01.2016. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка плати 17.300,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 4592/19 од 14.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне

примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд је утврдио да су испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању, са којих разлога је, одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући правилност другостепене одлуке на основу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је усвојио захтев тужиље и обавезао тужену да у корист тужиље изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО по стопи која буде важила на дан уплате, на основице ближе одређене пресудом Основног суда у Лесковцу П 3867/14 од 19.01.2016. године. С обзиром да је тужиља успела у спору, обавезао је тужену да тужиљи на име трошкова поступка плати 17.300,00 динара, на основу члана 153. и 154. ЗПП, а који се односе на трошкове које је тужиља имала за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката и то на име састава тужбе 6.000,00 динара, приступа на једном одржаном рочишту 7.500,00 динара као и за таксу за тужбу и пресуду у висини од 3.800,00 динара, а све према вежећој АТ и ТТ.

Другостепени суд је преиначио одлуку о трошковима поступка и одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка, са образложењем да је тужиља у поступку у коме је потраживала новчану накнаду имала могућност да потражује и доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО.

Основано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Чланом 153. ставом 1. ЗПП, прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове. Чланом 154. ставом 1. ЗПП, прописано је да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Чланом 156. ЗПП, прописано је да ће тужилац накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се не одржава припремно рочиште онда на главној расправи пре него што се упустио у расправљање о главној ствари.

Када се пође од цитираних одредби Закона о парничном поступку, као и исхода ове парнице, правилно је првостепени суд одлучио када је обавезао тужену да тужиљи накнади трошкове поступка који су били потребни ради вођења ове парнице. Наиме, начело економичности поступка ни једном законском одредбом није прописано као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, а нарочито не у ситуацији када је странка у целисти успела у спору, док разлог правичности може бити од утицаја на одлуку о трошковима само у споровима из области породичних односа.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је преиначио другостепену одлуку о трошковима поступка, и на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Тужила је успела у поступку по ревизији, па јој на основу члана 153. и 154. ЗПП припадају и опредељени трошкови овог поступка, који су досуђени у висини од 12.000,00 динара на основу Тарифног броја 13 Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката.

Са напред наведених разлога, на основу члана 165. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић